

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Cb/100/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114201005
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Holečková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6114201005.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred samosudkyňou JUDr. Katarínou Holečkovou v právnej veci žalobcu Slovenský plynárenský priemysel, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 44/A, Bratislava, IČO: 35 815 256, za účasti intervenienta vystupujúceho na strane žalobcu Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073 proti žalovanému JUDr. Eleonóra Nosková, súdna exekútorka, so sídlom Robotnícka 4, Banská Bystrica, IČO: 37 894 561, zastúpená splnomocnencom A. B. C., bytom A. D. X, E. E., o zaplatenie 19.582,55 Eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Súd konanie o zaplatenie istiny 19.582,55 Eur **z a s t a v u j e**.
- II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi istinu 1.796,11 Eur, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- III. Súd žalobu o zaplatenie 5,50 % úroku z omeškania ročne z istiny 19.582,55 Eur od 13. 06. 2013 do 14. 08. 2021 **z a m i e t a**.
- IV. Súd žalobu o zaplatenie 5,50 % úroku z omeškania z dlžnej istiny 59,19 Eur **o d 15. 08. 2021 do 08. 08. 2023 z a m i e t a**.
- V. Súd žalobcovi a intervenientovi vystupujúcemu na strane žalobcu nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ō v o d n e n i e :

O d ō v o d n e n i e

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu 20. januára 2014 domáhal od žalovanej úhrady sumy 19.582,55 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil tým, že v právnej veci oprávneného, spoločnosti TATRAREKREA, spol. s r.o., Svit, proti povinnému Slovenský plynárenský priemysel, a.s. viedol žalovaný ako súdny exekútor exekúciu pod sp. zn. EX 28/10. Predmetná exekúcia je vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 53Er/147/2010. Žalobca ďalej uviedol, že v Upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 10. 03. 2010 žalovaný vyčíslil predbežné trovy exekúcie na sumu 40.690,76 Eur. Žalobca ako povinný podal proti exekúcii námietky zo dňa 24. 03. 2010 a proti trovám exekúcie námietky povinného proti trovám exekúcie zo dňa 15. 03. 2010. Uznesením OS Bratislava II zo dňa 25. 05. 2010, sp. zn. 53Er/147/2010-86 bolo námietkam povinného proti exekúcii vyhovené v celom rozsahu. Na základe odvolania oprávneného rozhodoval vo veci Krajský súd v Bratislave, ktorý vyššie uvedené uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 53Er/147/2010-86 zo dňa 25. 05. 2010 potvrdil uznesením zo dňa 05. 04. 2011 pod sp. zn. 19CoE/399/2010-105. Okresný súd

Bratislava II uznesením zo dňa 26. 07. 2011, sp. zn. 53Er/147/2010-109 exekúciu vedenú u žalovaného pod sp. zn. EX 28/10 zastavil. Toto uznesenie sa stalo právoplatným dňa 15. 08. 2011. Po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 13. 01. 2012 sp. zn. 53Er/147/2010-117 rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie tak, že týmto námietkam vyhovel v časti 1.180,72 Eur a námietky povinného proti trovám exekúcie v časti 39.510,04 Eur zamietol. Uznesenie o námietkach proti trovám exekúcie sa stalo právoplatným dňa 03. 02. 2012, a žalobca na jeho základe vyplatil žalovanému predbežné trovy exekúcie vo výške 39.510,04 Eur.

2. Žalobca ako povinný napadol uznesenie o námietkach proti trovám exekúcie ústavnou sťažnosťou na Ústavnom súde SR, ktorý vo svojom náleze zo dňa 11. 07. 2012 sp. zn. I.ÚS 212/2012 - 42 rozhodol, že Okresný súd Bratislava II. uznesením o námietkach proti trovám exekúcie porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu, zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a zrušil uznesenie o námietkach proti trovám exekúcie a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II. na ďalšie konanie. OS Bratislava II. následne opätovne rozhodol o námietkach navrhovateľa ako povinného proti trovám exekúcie uznesením zo dňa 30. 10. 2012 pod sp. zn. 53Er/147/2010 tak, že námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel v časti 20.763,27 Eur a námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol v časti 19.927,49 Eur. Odvolanie proti tomuto uzneseniu o námietkach proti trovám exekúcie Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. 03. 2013 sp. zn. 21CoE/4/2013-146 odmietol, čím sa stalo uznesenie OS Bratislava II právoplatným.

3. Žalobca zaplatil žalovanému na základe pôvodného uznesenia o námietkach proti trovám exekúcie sumu 39.510,04 Eur, avšak predmetné uznesenie bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR a nahradené uznesením o námietkach proti trovám exekúcie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.10.2012, podľa ktorého súd priznal žalovanému trovy exekúcie len vo výške 19.927,49 Eur. Rozdiel medzi trovami exekúcie, ktoré boli žalovanému vyplatené žalobcom podľa pôvodného rozhodnutia a sumou trov exekúcie, na ktoré mal žalovaný nárok podľa uznesenia o námietkach proti trovám exekúcie II., predstavuje sumu 19.582,55 Eur, ktorú žalovaný žalobcovi nevrátil ani na základe výzvy zo dňa 03. 06. 2013. Žalobca preto žiadal súd, aby zaviazal žalovaného zaplatiť túto istinu žalobcovi i s 5,50 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej istiny od 13. 06. 2013 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. K žalobnému návrhu žalobca pripojil upovedomenie o začatí exekúcie, uznesenie OS Bratislava II. 53Er/147/2010 - 86 zo dňa 25. 5. 2010, uznesenie KS Bratislava sp. zn. 19CoE/399/2010 - 105 zo dňa 05. 04. 2011, uznesenie OS Bratislava II. zo dňa 26. 07. 2011 sp. zn. 53Er/147/2010 - 109, uznesenie OS Bratislava II. sp. zn. 53Er/147/2010 - 117 zo dňa 13. 01. 2012, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 11. 07. 2012 sp. zn. I. ÚS 212/2012 - 42, uznesenie OS Bratislava II. zo dňa 30. 10. 2012 sp. zn. 53Er/147/2010, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 03. 2013 sp. zn. 21CoE/4/2013-146, výzva na vrátenie trov exekúcie zo dňa 03. 06. 2013.

4. Žalovaný v odpore proti vydanému platobnému rozkazu tunajšieho súdu vydaného pod č. k. 63Rob/12/2014 - 43 zo dňa 26. 02. 2014 súdu uviedol, že nárok nie je daný, nakoľko návrh na začatie konania bol za daného procesného stavu podaný predčasne a navrhol, aby súd platobný rozkaz zrušil a nariadil vo veci pojednávanie. Súčasne poukázal, že dňa 09. 02. 2010 oprávnený TATRAREKREA, spol. s r. o. Svit návrhom na vykonanie exekúcie uplatnil voči povinnému (žalobca v tomto konaní) nárok na uspokojenie dlžnej pohľadávky pozostávajúcej z úrokov z omeškania v kapitalizovanej výške 940.347,20 Eur, z trov odvolacieho konania vo výške 141,21 Eur, súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur, z trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 2.760,88 Eur a to vzhľadom na skutočnosť, že povinný nesplnil judikovanú povinnosť, ktorá mu vyplývala z právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia - rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5Obdo/36/2009 zo dňa 16. 12. 2009. Dňa 15. 02. 2010 žalovaný požiadal Okresný súd Bratislava II. o vydanie poverenia na vykonanie predmetného exekučného konania. Rovnakého dňa oprávnený prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu doručil súdnemu exekútorovi oznámenie, v zmysle ktorého bol súdny exekútor, t. j. žalovaný informovaný o skutočnosti, že dňa 10. 02. 2010 povinný zo svojho účtu uhradil na účet oprávneného sumu 940,347,20 Eur a trovy dovolacieho konania vo výške 141,21 Eur. Okresný súd Bratislava II. vydal žalovanému poverenie dňa 18. 02. 2010, na základe čoho poverený súdny exekútor dňa 10. 03. 2010 vydal upovedomenie o začatí exekúcie a to za účelom vymoženia zostávajúcej časti oprávneným uplatneného nároku voči povinnému v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 09. 02. 2010 (nároku na vymoženie súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 2.760,88 Eur, vrátane nároku na predbežné trovy exekúcie vyčíslené v sume 40.690,76 Eur. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému (žalobcovi) doručené dňa 12. 03. 2012. Povinný

zostávajúcu časť vymáhaného nároku neuhradil. Dňa 16. 03. 2010 povinný poverenému súdnemu exekútorovi doručil námietky proti trovám exekúcie a podaním zo dňa 24. 03. 2010 doručeným 25. 03. 2010 doručil poverenému súdnemu exekútorovi námietky proti exekúcii spolu s návrhom na zastavenie exekúcie. Podaním zo dňa 26. 03. 2010 poverený súdny exekútor postúpil námietky povinného proti exekúcii na rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava II. Tento súd dňa 25. 05. 2010 vydal uznesenie, ktorým rozhodol o námietkach povinného proti exekúcii tak, že im vyhovel, proti ktorému rozhodnutiu oprávnený podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Bratislava dňa 05. 04. 2011 v zmysle uznesenia 19CoE/399/2010 tak, že uznesenie OS Bratislava II. ako vecne a správne potvrdil. Toto rozhodnutie potom následne nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 05. 2011. Následne Okresný súd Bratislava II. uznesením č. k. 53Er/147/2010 - 109 zo dňa 26. 07. 2011 exekúciu Ex 28/10 zastavil a zároveň vyslovil, že o náhrade trov exekúcie rozhodne osobitným uznesením. Žalovaný pritom tvrdil, že uvedený súd pri zastavení exekúcie nebral do úvahy, že nebol zo strany povinného uhradený celý ním uplatňovaný nárok v zmysle podaného návrhu, čo má zásadný význam z hľadiska príslušných ustanovení Vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. pri stanovení spôsobu určenia a stanovenia výšky trov exekúcie. V námietkach proti trovám exekúcie zo dňa 15. 03. 2010 povinný namietal nepreskúmateľnosť vyčíslených trov s tým, že pohľadávka bola dobrovoľne uhradená pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a preto suma predbežných trov exekúcie uvedená v upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 10. 03. 2010 bola vyčíslená v rozpore s ustanovením § 5 ods. 2 Vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. Uvedené námietky podaním zo dňa 25. 03. 2010 poverený exekútor postúpil spolu s vyjadrením k ich obsahu a so špecifikáciou výpočtu trov exekúcie na rozhodnutie OS Bratislava II., ktorý dňa 13. 01. 2012 svojím uznesením o námietkach povinného proti trovám exekúcie rozhodol tak, že týmto v časti 1.180,72 Eur vyhovel a v časti 39.510,04 Eur zamietol. Tak, ako už žalobca tvrdil, následne podal na Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť, na základe ktorej bolo predmetné rozhodnutie OS Bratislava II. zrušené. Takisto Ústavný súd SR podľa tvrdenia žalovaného v tomto konaní sa vôbec nezaoberal závažnou skutočnosťou a to neuhradením oprávnenému zo strany povinného bez akéhokoľvek právne relevantného dôvodu celej pohľadávky v zmysle ním podaného návrhu, čo podľa jeho tvrdenia malo mať vplyv pri stanovení spôsobu určenia a stanovenia výšky trov exekúcie. Pri posúdení týchto skutkových okolností by následne Ústavný súd nemohol vysloviť, že v prejednávanej veci boli ku dňu 16. 03. 2010 splnené všetky zákonom stanovené predpoklady na upustenie od vykonania exekúcie, ako to predpokladá § 46 Zákona č. 233/1995 Z. z. Po zrušení rozhodnutia OS Bratislava II. Ústavným súdom tento opätovne rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie tak, že týmto v časti 20.763,27 Eur vyhovel a v časti 19.927,49 Eur zamietol. Voči nemu podal žalovaný ako poverený súdny exekútor odvolanie, pričom Krajský súd v Bratislave o jeho odvolaní rozhodol tak, že odvolanie odmietol s odôvodnením, že poučenie prvostupňového súdu v napadnutom uznesení je nesprávne, nakoľko s odkazom na ustanovenie § 201 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. proti rozhodnutiu súdu o námietkach proti trovám exekúcie nie je prípustné odvolanie. Zároveň poukázal, že je nepochybne potrebné robiť rozdiel medzi rozhodovaním o trovách exekúcie podľa § 200 ods. 1, 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. a rozhodovaním o trovách exekúcie podľa § 201 ods. 1, 2 tohto zákona. Žalovaný ďalej tvrdil, že aj keď uznesením OS Bratislava II. č. k. 53Er/147/2010 - 109 zo dňa 26. 07. 2011 okresný súd exekúciu Ex 28/2010 zastavil, do súčasnosti menovaný súd nerozhodol o tom, kto a v akej výške má povinnosť uhradiť vzniknuté trovy exekúcie, pričom danú skutočnosť konštatoval aj Krajský súd Bratislava vo svojom uznesení zo dňa 26. 03. 2013 sp. zn. 21CoE/4/2013. Žalobca dôvodnosť svojho návrhu pritom opiera o uznesenie OS Bratislava II. č. k. 53Er/14/2010 zo dňa 30. 10. 2012, ktoré však nie je konečným rozhodnutím o trovách exekúcie podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Z tohto dôvodu mal za to, že žalobca podal žalobný návrh predčasne a žiadal ho zamietnuť.

5. K podaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 28. 07. 2014, v ktorom poukázal, že Okresný súd Bratislava II. v uznesení č. k. 53Er/147/2010 - 117, ktorým vyhovel námietkam proti trovám exekúcie v časti 1.180,72 Eur a zamietol námietky proti trovám exekúcie v časti 39.510,04 Eur, v podstate zaviazal žalobcu zaplatiť trovy exekúcie vo výške 39.510,04 Eur. Zároveň poukázal, že proti tomuto uzneseniu nebolo odvolanie prípustné a stalo sa následne právoplatné a vykonateľné. V prípade ich neuhradenia mohol by exekútor pristúpiť k jednému zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky. Preto aj keď žalobca s určenou výškou trov exekúcie nesúhlasil, bol nútený prisúdené trovy exekúcie uhradiť. Po ich úhrade sa obrátil na Ústavný súd, ktorý predmetné rozhodnutie následne zrušil. Žalovaný však plnenie, ktoré získal na základe takto zrušeného rozhodnutia žalobcovi nevrátil. Vzhľadom na neskôr vydané uznesenie OS Bratislava II. 53Er/147/2010 - 130, na základe

ktorého súd námietkam proti trovám exekúcie vyhovel v časti 20.763,27 Eur a námietky proti trovám exekúcie v časti 19.927,49 Eur zamietol, sa suma, ktorú mal žalovaný žalobcovi vrátiť znížila o sumu 19.927,49 Eur. Z tohto dôvodu žalobca vyzval žalovaného výzvou zo dňa 03. 06. 2013 len na vrátenie rozdielu, t. j. sumy 19.582,55 Eur. Žalobca pritom nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že s vrátením neoprávnene vyplatených trov exekúcie je treba čakať, pokiaľ súd nerozhodne aj o časti trov uplatnených návrhom na vykonanie exekúcie, o ktorých súd v rozhodnutí o námietkach nerozhodoval. Toto tvrdenie nemôže mať za následok, že by žalovaný mohol vrátenie neoprávnene vyplatených trov exekúcie odďaľovať. Z tohto dôvodu zotrval na dôvodnosti podaného návrhu a pripojil ďalšie uznesenie a to uznesenie OS Bratislava II. č. k. 53Er/147/2010 - 132 z 15. 01. 2014, kópiu odvolania povinného zo dňa 03. 02. 2014, kópiu uznesenia KS BB č. k. 22CoE 55/2014 a poverenie B. F., ktoré boli vydané OS Bratislava v danej veci následne.

6. Na základe vyjadrení účastníkov konania, ktorí zotrvali na svojich tvrdeniach a právnych záveroch uvedených v písomných podaniach aj na pojednávaní, súd vyzval Okresný súd Bratislava II. aby mu oznámil, či v konaní 53Er/147/2010, vedenom na OS Bratislava II. bolo vydané konečné rozhodnutie o náhrade trov exekučného konania EX 28/2010 podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku a zároveň, aby toto rozhodnutie súdu doložil. OS Bratislava II. podaním doručeným súdu dňa 05. 05. 2015 najprv súdu oznámil, že v predmetnom exekučnom konaní ešte nebolo vydané konečné rozhodnutie o náhrade trov exekučného konania, pričom tiež dňa 26. 06. 2015 Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalobcu. Následne sa vedľajší účastník k podanej žalobe žalobcu voči žalovanému vyjadril, ktoré podanie bolo doručené súdu dňa 26. 10. 2015. Svoj vstup odôvodnil tým, že žalobca zároveň podal žalobu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z., kde sa domáha od žalovaného, ktorým je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR náhrady škody, ktorá mala byť takisto spôsobená neoprávneným zadržaním sumy 19.582,55 Eur, súdnou exekútkou JUDr. Eleonórou Noskovou v exekučnom konaní sp. zn. EX 28/2010. Uvedené konanie je vedené na tunajšom súde pod č. k. 8C/219/2015, ktoré konanie je prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 63Cb/100/2014 na tunajšom súde. Z tohto dôvodu malo Ministerstvo spravodlivosti právny záujem na úspechu žalobcu v tomto konaní, na základe čoho by bola potom následne jednoznačne vylúčená i dôvodnosť žaloby v konaní 8C/219/2015. K predmetu sporu uviedol, že po zrušení uznesenia Okresného súdu Bratislava II. o povinnosti nahradiť trovy exekúcie Ústavným súdom SR plnenie, ktoré žalovaný na základe tohto zrušeného uznesenia získal, mal žalobcovi vrátiť. V prípade, ak by žalovaný chcel použiť uhradené trovy exekúcie na úhradu zostávajúcich trov, mal žalobcovi vyplatiť aspoň čiastku, ktorá mu bezpochyby patrila, t. j. sumu 16.805,17 Eur (19.528,55 Eur - 2.777,38 Eur). Túto skutočnosť odôvodnil tým, že OS Bratislava II. dňa 15. 01. 2014 vydal uznesenie č. k. 53Er/147/2010 - 132, ktorým žalobcovi ako povinnému uložil povinnosť nahradiť oprávnenému trov v exekučnom konaní vo výške 2.777,38 Eur, čo po odvolaní žalobcu potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 22CoE/55/2014 - 145 zo dňa 30. 04. 2014. Žalobca na základe týchto rozhodnutí priznané trovy uhradil na účet žalovanej. Súčasne poukázal, že v konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia (nález Ústavného súdu SR II.ÚS 165/2012). V tomto ústavnom náleze bolo poukázané i na judikát Najvyššieho súdu ČR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 30Cdo/3810/2007 konštatuje, že bezdôvodným obohatením je aj plnenie, na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje právne úkony (uznesenie NS SR č. k. 7Cdo/85/2013 z 09. 04. 2014). Vedľajší účastník na strane žalobcu ďalej poukázal, že namietany postup súdneho exekútora sa netýka oblastí výkonu verejnej moci, ale oblasti, v ktorej súdny exekútor vystupuje ako súkromná osoba - podnikateľ, ktorý koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, za účelom dosiahnutia zisku, preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia. Preto ak došlo nálezom Ústavného súdu SR k zrušeniu rozhodnutia, ktorým súd námietky proti trovám exekúcie v časti 39.510,04 Eur zamietol a za okolností, že žalobca na základe tohto rozhodnutia vykonal úhradu

uvedenej čiastky žalovanému, právny dôvod na zadržovanie poskytnutého plnenia, ktorý v čase jeho poskytnutia existoval, následne odpadol. Žalovaný bol preto povinný poskytnuté plnenie vrátiť, nakoľko na jeho strane došlo k obohateniu v sume 39.510,04 Eur. Žalovaný do nového rozhodnutia súdu o námietkach proti trovám exekúcie nedisponoval exekučným titulom, ktorý by ho oprávňoval zadržiavať uvedenú sumu v neprospech žalobcu a to aj s poukazom na právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola exekúcia voči žalobcovi zastavená. Až na základe právoplatného rozhodnutia súdu zo dňa 30. 10. 2012, ktorým súd námietkam proti trovám exekúcie vyhovel v časti 20.763,27 Eur a v časti 19.927,49 Eur zamietol, bol žalobca zaviazaný na úhradu zamietnutých trov exekúcie, ktoré prostriedky v tom čase boli v dispozícii žalovaného. Od právoplatnosti tohto rozhodnutia sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu o sumu 19.582,55 Eur (39.510,04 Eur - 19.927,49 Eur), na vrátenie ktorej ju žalobca vyzval, avšak bezúspešne. Námietka žalovaného, že kým súd nerozhodne aj o časti trov uplatneným návrhom na vykonanie exekúcie, žalobca nemá nárok na vrátenie uhradených trov exekúcie, nemôže obstáť. Medzi čiastkou vo výške 19.582,55 Eur ako trovami exekúcie zadržávanými žalovaným a trovami, o ktorých v tom čase nebolo súdom rozhodnuté v sume 2.777,38 Eur, je značný nepomer, ktorým došlo bezdôvodne k zníženiu majetku na strane žalobcu a naopak k zväčšeniu majetku na strane žalovanej, čo nepochybne možno označiť za bezdôvodné obohatenie. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je viazaná na splnenie subjektívnych predpokladov a túto povinnosť má každý, kto sa na úkor iného obohatil, či už úmyselne alebo z neobľahosti. V danom prípade teda boli splnené všetky zákonné predpoklady bezdôvodného obohatenia a žiadal preto žalobca vyhovieť. Žalovaný sa k vyjadreniu vedľajšieho účastníka na strane žalobcu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 19. 11. 2015, kde poukázal, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 19.582,55 Eur s príslušenstvom na základe uznesenia OS Bratislava II., ktorým súd rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie tak, ako boli vyčíslené v upovedomení o začatí exekúcie, t. j. rozhodol o námietkach proti predbežným trovám exekúcie. Z uvedeného uznesenia nevyplýva, že predmetným uznesením súdu priznal žalovanému právo a žalobcovi povinnosť na zaplatenie určitej sumy, nakoľko o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie, rozhoduje exekučný súd až v rozhodnutí podľa § 200 ods. 2 Zákona 233/1995 Z. z. Len proti takémuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie na rozdiel od rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 201 ods. 2 Exekučného poriadku, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Z ustanovenia § 37 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že účastníkom konania sú len oprávnený a povinný, iné osoby sú účastníkmi len v tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon, t. j. ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Pri rozhodovaní o námietkach povinného proti trovám exekúcie podľa ustanovenia § 201 ods. 2 Exekučného poriadku súdny exekútor podľa žalovaného účastníkom konania nie je. Zároveň mal za to, že až rozhodnutie súdu o trovách exekúcie vydané podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku má charakter rozhodnutia na plnenie, v zmysle ktorého sa účastníkom konania ukladajú konkrétne práva a povinnosti. V zmysle uznesenia Okresného súdu II. č. k. 53Er/147/2010 - 117 zo dňa 13. 01. 2012 nevznikla žalobcovi ako povinnému povinnosť na plnenie, nakoľko povinnosť zaplatiť žalovanému predbežné trovy exekúcie vznikla žalobcovi dňom doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, vydaného dňa 10. 03. 2010. Dňa 17. 09. 2015 Okresný súd Bratislava II. vydal uznesenie č. k. 53Er/147/2010-172, ktorým v súlade s ustanovením § 200 ods. 2 Exekučného poriadku rozhodol o trovách exekúcie Ex 28/10. V uvedenom rozhodnutí Okresný súd Bratislava II. v plnom rozsahu uznal súdnym exekútorom uplatnený nárok na trovy exekúcie v exekučnom konaní, keď určil, že súdny exekútor má nárok na trovy exekúcie v celkovej výške 39.923,48 Eur. Voči predmetnému uzneseniu bolo podané odvolanie, z ktorého dôvodu predmetné rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť.

7. Na základe takto zisteného skutkového stavu tunajší súd rozhodol dňa 18. 04. 2016 rozsudkom, na základe ktorého priznal žalobcovi jeho nárok v celom rozsahu a zaviazal žalovaného nahradiť trovy žalobcu a trovy intervenienta nepriznal.

8. Voči rozhodnutiu tunajšieho súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom poukázal, že od podania žaloby sa bránil tým, že exekučný súd v exekučnom konaní EX 28/10 právoplatne nerozhodol o výške nároku žalovaného na trovy exekúcie tak, ako to ukladá ustanovenie § 200 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom v rozhodnom období. Z uvedeného dôvodu žalovaný namietal neexistenciu právneho základu, od ktorého žalobca odvodzuje ním uplatnený nárok a považoval ho za podaný predčasne. Žalobcom citované uznesenia nie sú rozhodnutiami o trovách exekúcie, na základe ktorého by účastníkom konania vznikli konkrétne práva a povinnosti, t. j. nie sú rozhodnutím majúcimi charakter konštitutívneho rozhodnutia, pričom uvedenými uzneseniami okresný súd rozhodol len o námietkach povinného proti trovám exekúcie (predbežným), ktoré boli žalovaným vyčíslené

v upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 10. 03. 2010. Žalovaný v rámci rozhodovania exekučného súdu v konaní o námietkach proti trovám exekúcie nemá postavenie účastníka konania, pričom v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 veta druhá Exekučného poriadku v prípade, ak exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený súdny exekútor. Tvrdil, že až rozhodnutie exekučného súdu vydané podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku je konečným rozhodnutím o trovách exekúcie, v zmysle ktorého sa účastníkom konania ukladajú konkrétne práva a povinnosti, a teda ide o rozhodnutie majúce charakter konštitutívneho rozhodnutia. Až na základe takéhoto rozhodnutia bude možné ustáliť, v akom rozsahu žalovanému nárok na trovy exekúcie patrí a zároveň, v akom rozsahu žalobcovi povinnosť znášať trovy exekúcie EX 28/10 vznikla. Pri zisťovaní súdu ohľadne rozhodnutí vydaných Okresným súdom Bratislava II v konaní 53Er/147/2010 zo dňa 30. 10. 2020 bolo oznámené, že nejde o konečné rozhodnutie o trovách exekúcie EX 28/10. Následne poukázal, že žalovaný zostávajúcu časť oprávneným uplatneného nároku v exekučnom konaní ako povinný uhradil súdnemu exekútorovi až dňa 03. 06. 2014, čo je viac ako 4 roky od 12. 03. 2010, kedy bolo povinnému doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Dňa 17. 09. 2015 vydal Okresný súd Bratislava II uznesenie č. k. 53Er/147/2010-172 v spojení s opravným uznesením vydaným dňa 11. 01. 2016 k sp. zn. 53Er/147/2010-194, ktorým v súlade s ustanovením § 200 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku rozhodol o konečných trovách exekúcie EX 28/10 tak, že v plnom rozsahu uznal žalovaným uplatnený nárok na trovy exekúcie, keď určil, že súdny exekútor má nárok na trovy exekúcie v celkovej výške 39.923,48 Eur. Uvedené rozhodnutie v čase vydania rozhodnutia tunajším súdom ešte nenadobudlo právoplatnosť. Žalovaný namietal tunajším súdom tvrdenú skutočnosť, že je sporná len výška nároku a nie nárok celý. Z tohto dôvodu popieral nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený žalobcom za účasti intervenienta na strane žalobcu. Z opatrnosti namietal i pasívnu legitimitáciu v danej veci. Rovnako namietal i nesprávny postup exekučného súdu, keď viac ako 4 roky od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie nerozhodol o trovách exekúcie. Žiadal žalobu zamietnuť.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 17. 06. 2016, ktorý sa stotožnil s tým, že ide o viacero pochybení na strane exekučného súdu, avšak nemá za to, že príčinou vzniku nároku žalobcu je nekonanie tohto exekučného súdu, ale nekonanie žalovaného, ktorý mu nevrátil bezdôvodne zaplatenú čiastku uhradenú žalobcom. Rozsudok súdu považoval za správny.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 16Co/437/2016-196 zo dňa 29. 03. 2017 rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd poukázal na nevykonanie dôkazu, a to pripojenie exekučného spisu 53Er/147/2010, t. j. nevykonanie dokazovanie v súlade s O. s. p. platným a účinným do 30. 06. 2016 a v dôsledku nesprávneho procesného postupu nevykonanie dôkazy, na základe ktorých rozhodol. Rovnako sa v bode 15. zrušujúceho uznesenia nestotožnil s právnym posúdením tunajšieho súdu o tom, že pre rozhodnutie v danej veci nemá vplyv konečné rozhodnutie o trovách exekúcie. Poukázal, že až na základe rozhodnutia exekučného súdu podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku bude možné ustáliť, v akom rozsahu nárok na trovy exekúcie patrí žalovanej a zároveň, v akom rozsahu vznikla žalobcovi povinnosť znášať trovy exekúcie. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie OS Bratislava II zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. 01. 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 53Er/147/2010, v ktorom exekučný súd rozhodol o trovách exekúcie EX 28/10 tak, že v plnom rozsahu uznal žalovanou uplatnený nárok na trovy exekúcie, ktoré určil v sume 39.923,48 Eur a na ich úhradu zaviazal povinného. Predmetné rozhodnutie však v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nenadobudlo právoplatnosť. Z tohto dôvodu mal Krajský súd v Banskej Bystrici za to, že okresný súd rozhodol predčasne bez toho, aby bolo preukázané, v akej výške má žalovaná nárok na trovy exekúcie a v akej výške bude na ich náhradu zaviazaný povinný. Bez ustálenia týchto skutkových zistení, nemožno mať za to, že nárok žalobcu je daný. Zároveň v bode 18. zrušujúceho uznesenia Krajský súd v Banskej Bystrici poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 58/2009, podľa ktorého „Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že povinný mu na základe výzvy zaplatí za výkon exekučnej činnosti odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu právnemu predpisu.“ Ak by bolo v konaní preukázané, že žalovaná určila výšku predbežných trov exekúcie v nesprávnej výške (viac než jej podľa Exekučného poriadku patrí), ako to tvrdil žalobca, len v tom prípade by bolo možné dospieť k záveru, že tým spôsobila škodu žalovanému v súvislosti s činnosťou podľa Exekučného poriadku § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Aj v prejednávannej veci žalovaná, ako súdny exekútor, vydaním upovedomenia o začatí exekúcie rozhodovala o právach a povinnostiach povinného ako účastníka exekučného konania

na báze autoritatívnosti. Z tohto dôvodu mal možnosť obrany povinný formou podania námietok voči tomuto rozhodnutiu. Súdny exekútor, t. j. žalovaná, vydaním upovedomenia o začatí exekúcie vrátane rozhodnutia o predbežných trovách exekúcie vystupovala ako nositeľ zvrchovanej moci a bola oprávnená povinnému jednostranne zakladať práva a povinnosti. Kritériom pre určenie, či aj iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či tento subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné alebo či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Nemožno mať za to, že pri vydaní upovedomenia o začatí exekúcie a určení predbežných trov exekúcie ide o rozhodnutie, kedy by tak povinný, ako aj súdny exekútor mali rovnoprávne postavenie charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Najvyšší súd SR sa stotožnil s posúdením nároku žalobcu ako povinného v exekučnom konaní voči žalovanému ako súdному exekútorovi podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku aj v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 138/2008 zo dňa 25. 02. 2010. V uvedenom spore súdny exekútor postupoval v rozpore s exekučným poriadkom, predovšetkým § 50, ale aj § 201 Exekučného poriadku, čím žalobcovi vznikla škoda v zaplatení predbežných trov exekúcie. Súdny exekútor je však v konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, teda je nositeľom základných ľudských práv a slobôd. Zodpovednosť exekútora za škodu ním spôsobenú alebo jeho zamestnancami v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti podľa Exekučného poriadku je v § 33 ods. 1 upravená ako objektívna zodpovednosť bez ohľadu na jeho zavinenie. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať. Predpoklady vzniku zodpovednosti musí preukázať poškodený. Súdny exekútor sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ktorým by vylúčil zodpovednosť, ak sú splnené predpoklady jej vzniku (NS SR 6 M Cdo 4/2011).

11. V bode 21. zrušujúceho uznesenia Krajský súd v Banskej Bystrici uviedol, že úlohou tunajšieho súdu po zrušení a vrátení veci bude pripojiť spis vedený na OS Bratislava II sp. zn. 53Er/147/2010 za účelom oboznámenia sa s jeho obsahom tak, aby sa okresný súd priebehom exekučného konania dôsledne zaoberal, vykonal vo veci dokazovanie spôsobom upraveným CSP. Ak Okresný súd Bratislava II rozhodnutím zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením určil, že žalovaná má nárok na trovy exekúcie vo výške uvedenej v tomto rozhodnutí, nemožno pre nedostatočne zistený skutkový stav naisto konštatovať, že nárok žalobcu je dôvodný. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že oprávnený nezavinil zastavenie exekúcie a exekúcia nebola zastavená z dôvodu nemajetnosti povinného, preto súd zaviazal na náhradu trov exekúcie v celkovej výške povinného. Ak by predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, nie je v konaní preukázané, že by žalovaná určila výšku predbežných trov nesprávne, teda okresný súd vo veci rozhodol predčasne.

12. Po účinnosti CSP vedľajší účastník na strane žalobcu následne v konaní vystupoval ako intervenient na strane žalobcu v zmysle jeho podania zo dňa 17. 08. 2017.

13. Tunajší súd z dôvodu nemožnosti zabezpečiť v dohľadnej dobe po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici exekučný spis 53Er/147/2010 z dôvodu, že na základe odvolaní učiných v tomto konaní sa nachádzal spis na Krajskom súde Bratislava, rozhodol preto o prerušení konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na OS Bratislava II sp. zn. 53Er/147/2010, v zmysle rozhodnutia zo dňa 01. 10. 2018. Žalobca voči rozhodnutiu podal odvolanie z dôvodu nesprávneho procesného postupu tunajšieho súdu, keďže v zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd neuložil tunajšiemu súdu, aby konanie prerušoval. Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/52/2019-261 zo dňa 18. 06. 2019 potvrdil uznesenie tunajšieho súdu o prerušení konania. Odôvodnil to tým, že v zrušujúcom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. 01. 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 53Er/147/2010, v ktorom exekučný súd rozhodol o trovách exekúcie EX 28/10 tak, že žalovanou uplatnený nárok na trovy exekúcie v plnom rozsahu priznal (39.923,48 Eur), pričom uvedené rozhodnutie nebolo v čase rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici právoplatné. Rovnako uviedol tú skutočnosť, že tunajší súd mal snahu zabezpečiť uvedený spis od OS Bratislava II, avšak na základe výziev zistil, že príslušné odvolacie konanie nebolo ukončené, preto rozhodol OS BB správne o prerušení konania. Pre potreby správneho posúdenia nároku žalobcu je potrebné, aby bolo o otázke konečných trov exekúcie právoplatne rozhodnuté, nakoľko v opačnom prípade by rozhodnutiu o žalobe žalobcu chýbal relevantný a spoľahlivý podklad. Aj keď súd námietkam žalobcu proti trovám exekúcie sp. zn. 53Er/147/2010-130 zo dňa 30. 10. 2012 vyhovel, nie je to pre žalovaný nárok v tomto konaní rozhodujúce, keďže námietky sa

týkali trov exekúcie – predbežných a pre rozhodnutie o uplatnenom nároku v tomto konaní je podstatné právoplatné rozhodnutie o trovách exekúcie – konečných.

14. Súd následne zisťoval rozhodnutie súdu vyššej inštancie ohľadne právoplatnosti rozhodnutia o konečných trovách exekúcie. Súd na základe pravidelných výziev zistil, že Krajský súd v Bratislave v konaní 21CoE/179/2019-272 zo dňa 25. 08. 2020 na základe odvolania povinného uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 53Er/147/2010-225 zo dňa 11. 01. 2016 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V zmysle rozhodnutia 53Er/147/2010-292 zo dňa 01. 07. 2021 Okresný súd Bratislava II rozhodol, že oprávnenému voči povinnému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1.392,03 Eur. V zmysle opravného uznesenia vydaného pod sp. zn. 53Er/147/2010-287 týkajúce sa EX 28/10 zo dňa 30. 06. 2021 Okresný súd Bratislava II opravil uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. 09. 2015 o trovách súdneho exekútora v časti výroku tak, že určil trovy súdneho exekútora vo výške 19.986,68 Eur, ktoré mal povinný uhradiť do troch dní od právoplatnosti uznesenia. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 18CoE/287/2021-323 zo dňa 28. 02. 2023 Krajský súd v Bratislave odvolanie súdnej exekútorky proti opravnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 53Er/147/2010-287 zo dňa 30. 06. 2021 odmietol. Učinil tak z dôvodu, že voči vydanému opravnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava II nie je prípustné odvolanie, ktoré však Okresný súd Bratislava II voči svojmu rozhodnutiu zo dňa 30. 06. 2021 pripustil. Uvedené rozhodnutie 18CoE/287/2021 nadobudlo právoplatnosť dňom 11. 04. 2023.

15. Súd sa vzhľadom na právoplatné konečné rozhodnutie o trovách exekúcie, na základe ktorej si žalobca uplatňoval nárok v danom konaní pred tunajším súdom dotazoval žalobcu, či na základe uvedených rozhodnutí došlo k vráteniu sumy zo strany žalovaného žalobcovi. Žalobca oznámil súdu, že dňa 08. 08. 2023 prijal platbu od žalovaného vo výške 19.857,16 Eur, ako časť trov exekúcie vrátenú na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava II č. k. 53Er/147/2010-287 zo dňa 30. 06. 2021. Keďže uvedená suma nezodpovedala celému nároku, ktorý si uplatnil žalobca voči žalovanému, zotrval na žalobe v konaní. Bližšiu špecifikáciu zaplatenej istiny vrátane späťvzatia časti žaloby žalobca súdu oznámil v zmysle podania zo dňa 17. 10. 2023 v ktorom poukázal, že žalobca výšku žalovanej istiny vypočítal ako rozdiel sumy 39.510,04 Eur, ktorú uhradil žalovanému dňa 09. 02. 2012 a sumy 19.927,49 Eur, v ktorej časti exekučný súd svojím rozhodnutím pôvodne zamietol námietky povinného proti trovám exekúcie v zmysle jeho uznesenia zo dňa 30. 10. 2012. Tento činil sumu 19.582,55 Eur, čo je žalovaná suma. V exekučnej veci došlo rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II č. k. 53Er/147/2010-287 zo dňa 30. 06. 2021 k určeniu trov súdneho exekútora vo výške 19.986,68 Eur. Potom na základe tohto rozhodnutia bola žalovaná povinná uhradiť žalobcovi len sumu 19.523,36 Eur. Skutočnosť, že žalobcovi žalovaná uhradila viac znamená, že došlo k zániku istiny žalovanej pohľadávky, ale nedošlo k celej úhrade príslušenstva k pohľadávke, ani trov konania. Z tohto dôvodu zoberal žalobca späť žalobu len v časti istiny a žiadal vydať rozhodnutie, ktorým zaviazže žalovanú k úhrade 5,50 % úroku ročne z istiny 19.582,56 Eur od 13. 06. 2013 do 08. 08. 2023, ako i trovy súdneho konania.

16. Strany sporu na pojednávaní uskutočnenom dňa 02. 05. 2024 zotrvali na svojich všetkých vyjadreniach vo veci samej, pričom žalovaná strana poukázala, že má za to, že v prípade, ak súd na základe jej tvrdení žalobu zamietne, žiada, aby bol žalobca zaviazaný žalovanej vrátiť sumu 333,80 Eur, ktorú uhradil navyše. V prípade, že má za to, že došlo ku konvalidácii dôvodov pre podanie žaloby až momentom rozhodnutia exekučného súdu o konečných trovách exekúcie, potom môže žalobcovi prislúchať len úrok vo výške 5,5 % ročne z dlžnej istiny len od 14. 08. 2021, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II, t. j. opravné uznesenie zo dňa 30. 06. 2021. Žalovaná strana však mala za to, že tento nárok žalobcovi nepatrí vzhľadom na všetky skutočnosti daného prípadu. Žalobca naopak zotrval na tom, že tento nárok tak, ako ho uviedol v čiastočnom späťvzati žaloby je dôvodný v celom rozsahu. Súd po ukončení dokazovania v danej veci rozhodol vo veci tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

17. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

18. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. v platnom znení), trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

19. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. v platnom znení), trovy exekúcie vymôže exekútor niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie.

20. Podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010, v zmysle ktorého exekútor poverený vykonaním exekúcie po a) upovedomí povinného i oprávneného o začatí exekúcie, prípadne o spôsobe jej vykonania a o predbežných trovách exekúcie; povinného vyzve, aby uspokojil pohľadávku oprávneného alebo aby do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesol námietky podľa § 50, po b) zakáže povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom, ktorý podľa ustanovení tohto zákona podlieha exekúcii okrem nakladania za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie v hotovosti alebo bezhotovostným prevodom z účtu v banke.

21. Podľa § 47 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010, exekútor upovedomí povinného o začatí exekúcie a o spôsobe jej vykonania pred vydaním exekučného príkazu.

22. Podľa § 47 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010, ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu, ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie.

23. Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. 10. 2013, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

24. Podľa § 33 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 10. 2013, exekútor ručí za škodu, ktorú spôsobili jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona celým svojím majetkom. Zodpovednosť zamestnancov exekútora podľa občianskoprávných alebo pracovnoprávných predpisov tým nie je dotknutá.

25. Podľa § 31 ods. 1 Exekučného poriadku v súčasnom znení, exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona. Na zodpovednosť exekútora sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Exekútor zodpovedá aj za škodu, ktorú v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona spôsobí jeho zamestnanec; zodpovednosť zamestnanca podľa osobitných predpisov tým nie je dotknutá.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

28. Na základe vykonaného dokazovania v danej veci a po späťvzatí žaloby žalobcom v časti zaplatenia istiny, súd vyhovel žalobe žalobcu len čiastočne a to tak, ako súd uviedol v petite rozhodnutia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a vzhľadom na mimoriadne okolnosti prípadu hodné osobitného zreteľa, súd žalobcovi ako i intervenientovi, ktorý vystupoval na strane žalobcu, nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd odôvodňuje rozhodnutie nasledovne.

29. V konaní nebolo sporné, že oprávnený – spoločnosť TATRAREKREA, spol. s r.o., Svit viedol voči spoločnosti Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Bratislava exekúciu prostredníctvom súdneho exekútora (žalovanej) pod sp. zn. EX 28/10. Exekúcia bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 53Er/147/2010.

30. Nespornou skutočnosťou v konaní bolo, že v Upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 10. 03. 2010 žalovaný, ako exekútor, vyčíslil predbežné trovy exekúcie na sumu 40.690,76 Eur. Na základe námietok žalobcu Okresný súd Bratislava II vyhovel uznesením sp. zn. 53Er/147/2010-86 námietkam

žalobcu v celom rozsahu. Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal žalovaný a vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 53Er/147/2010-86 zo dňa 25. 05. 2010 potvrdil, a to v zmysle jeho uznesenia 19CoE/399/2010-105 zo dňa 05. 04. 2011. Následne Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 26. 07. 2011 pod sp. zn. 53Er/147/2010-109 exekúciu pod sp. zn. EX 28/10 zastavil. Toto uznesenie sa stalo právoplatné dňom 15. 08. 2011. Po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 13. 01. 2012 pod sp. zn. 53Er/147/2010-117 rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie tak, že týmto námietkam vyhovel v časti 1.180,72 Eur a námietky povinného proti trovám exekúcie v časti 39.510,04 Eur zamietol. Uznesenie o námietkach proti trovám exekúcie sa stalo právoplatným dňa 03. 02. 2012 a na základe tohto rozhodnutia žalobca vyplatil žalovanému sumu predbežných trov exekúcie vo výške 39.510,04 Eur.

31. Žalobca, ako povinný, však napadol uznesenie o námietkach proti trovám exekúcie Ústavnou sťažnosťou, ktorý súd v Náleze zo dňa 11. 07. 2012 sp. zn. I. ÚS 212/2012- 42 rozhodol, že Okresný súd Bratislava II uznesením o námietkach proti trovám exekúcie porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu zaručené v Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a predmetné uznesenie o námietkach proti trovám exekúcie zrušil a vrátil vec Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie. Po uvedenom rozhodnutí Ústavného súdu Okresný súd Bratislava II opätovne rozhodol o námietkach žalobcu ako povinného proti trovám exekúcie, v zmysle uznesenia zo dňa 30. 10. 2012 pod sp. zn. 53Er/147/2010 tak, že námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel v časti 20.763,27 Eur a námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol v časti 19.927,49 Eur. Odvolanie žalovaného proti tomuto uzneseniu o námietkach proti trovám exekúcie Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. 03. 2013, pod sp. zn. 21CoE/4/2013-146 odmietol, čím sa stalo uznesenie právoplatné.

32. Tak, ako už súd uviedol, žalobca zaplatil na základe pôvodného uznesenia o námietkach proti trovám exekúcie sumu 39.510,04 Eur, ktoré uznesenie, na základe ktorého sumu uhradil, bolo zrušené Nálezom Ústavného súdu SR a nahradené uznesením o námietkach proti trovám exekúcie 2, na základe ktorých boli žalovanému priznané trovy exekúcie len vo výške 19.927,49 Eur. Rozdiel medzi trovami exekúcie, ktoré boli žalovanému vyplatené žalobcom a sumou trov exekúcie, na ktoré mal žalovaný nárok podľa uznesenia súdu o námietkach proti trovám exekúcie 2, predstavuje sumu 19.582,55 Eur. Žalobca teda vyzval žalovaného na vrátenie trov exekúcie v uvedenej výške v zmysle výzvy zo dňa 03. 06. 2013. Žalovaný tak neučinil, a preto žalobca sa obrátil s uvedeným nárokom na tunajší súd, v zmysle žaloby doručenej súdu 20. januára 2014.

33. Žalovaný v odpore poukázal, že v rámci rozhodovania súdu o trovách exekúcie a rozhodovaní o zastavení exekučného konania sa nezaoberal tým, že pohľadávka oprávneného uplatnená v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 09. 02. 2010 v rozsahu uplatneného nároku na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur a nároku na trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 2.760,88 Eur nebola v čase zastavenia exekúcie uhradená, čo malo vplyv pri stanovení spôsobu určenia a stanovenia výšky trov exekúcie. Potom v čase podania námietok proti trovám exekúcie, t. j. ku dňu 16. 03. 2010, neboli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady na upustenie od vykonania exekúcie, ako to má na mysli ustanovenie § 46 zákona č. 233/1995 Z. z. Súčasne poukázal, že na základe poverenia na vykonanie exekúcie vydaného príslušným exekučným súdom, súdny exekútor konal z úradnej povinnosti, spravujúc sa zásadami zákonnosti, účelnosti a hospodárnosti a pri vydaní upovedomenia o začatí exekúcie postupoval v súlade s ustanovením § 47 a nasl. v spojení s ustanovením § 201 a nasl. Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania s poukazom na ustanovenia § 4, § 5 a § 22 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z. z. Aj samotný Krajský súd Bratislava v uznesení 21CoE/4/2013 zo dňa 26. 03. 2013 poukázal na rozdielnosť medzi rozhodovaním o trovách exekúcie podľa § 200 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. a rozhodovaním o trovách exekúcie podľa § 201 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku platí, že ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. V zmysle tohto ustanovenia Okresný súd Bratislava II zastavil exekúciu, avšak nerozhodol o tom, kto a v akej výške má povinnosť uhradiť vzniknuté trovy exekúcie, pričom konštatoval túto skutočnosť Krajský súd Bratislava vo svojom uznesení 21CoE/4/2013 zo dňa 26. 03. 2013. Potom, aj keď bolo zastavené exekučné konanie a Okresný súd Bratislava II rozhodol podľa § 201 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o námietkach povinného proti trovám exekúcie v exekučnom konaní EX 28/10, ktoré uznesenie považoval za právny dôvod podania predmetnej žaloby, toto rozhodnutie nie je konečným rozhodnutím o trovách exekúcie podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Z tohto

dôvodu mal za to, že nárok žalobcu uplatnený žalobou v čase podania žaloby na súd nie je daný. Táto skutočnosť bola v konaní sporná.

34. Tunajší súd rozsudkom vydaným dňa 18. 04. 2016 pod sp. zn. 63Cb/100/2014-158 rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť nárok uplatnený žalobcom v žalobe a zaviazal ho i k náhrade trov konania. Žalovaný voči predmetnému rozsudku podal odvolanie, v ktorom zotrval na tom, že žaloba bola podaná žalobcom predčasne, čo odvodzoval i od stanoviska Okresného súdu Bratislava II č. k. 53Er/147/2010 o tom, že ku dňu 27. 04. 2014 nebolo vydané konečné rozhodnutie o náhrade trov exekučného konania. Poukázal pritom aj na to, že dňa 17. 09. 2015 Okresný súd Bratislava II vydal uznesenie č. k. 53Er/147/2010-172 v spojení s opravným uznesením vydaným dňa 11. 01. 2016 k sp. zn. 53Er/147/2010-194, ktorým v súlade s ustanovením § 200 ods. 2 veta druhá zákona Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom v rozhodnom období rozhodol o konečných trovách exekúcie EX 28/10 tak, že v plnom rozsahu uznal žalovaným uplatnený nárok na trovy exekúcie, keď ich výšku stanovil na sumu 39.923,48 Eur. V čase podania odvolania však uvedené rozhodnutie nebolo právoplatné a bolo napadnuté odvolaním. Zároveň namietal i svoju pasívnu vecnú legitímáciu v konaní o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže primárnym dôvodom začatia predmetného konania zo strany žalobcu je nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý okrem iných procesných pochybení v priebehu exekučného konania nerozhodol o trovách exekúcie. Potom štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv konkrétneho subjektu. Mal preto za to, že žalobcovi ku dňu podania žaloby nárok vyplývajúci z práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, ani nárok na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nevznikol.

35. Krajský súd na základe odvolania žalovaného rozsudok okresného súdu zo dňa 18. 04. 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V bode 15. poukázal na to, že sa nestotožnil s právnym posúdením okresného súdu a mal za to, že až na základe rozhodnutia exekučného súdu podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v rozhodnom období bude možné ustáliť, v akom rozsahu nárok na trovy exekúcie patrí žalovanej a v akom rozsahu vznikla žalobcovi povinnosť znášať trovy exekúcie EX 28/10. O uvedenom rozhodol Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. 01. 2016, ktoré rozhodnutie však i v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebolo právoplatne skončené. Z tohto dôvodu Krajský súd v Banskej Bystrici dôvodil, že okresný súd rozhodol predčasne. Súčasne poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 58/2009, podľa ktorého na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že povinný mu na základe výzvy zaplatí za výkon exekučnej činnosti odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu právnomu predpisu. Ak žalovaná určila výšku predbežných trov exekúcie v nesprávnej výške, ako to tvrdil žalobca, len v tom prípade by bolo možné dospieť k záveru, že tým spôsobila škodu žalovanému v súvislosti s činnosťou podľa Exekučného poriadku (§ 33 ods. 1 Exekučného poriadku). Rovnako rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 129/2015 zo dňa 22. 06. 2016 vo svojom rozhodnutí neposúdil vzťah medzi súdnym exekútorom a povinným ako vzťah súkromnoprávny napriek tomu, že povinný svoj nárok voči súdnemu exekútorovi odvodzoval od nesprávne určenej odmeny súdnym exekútorom, čiže išlo o rozhodovanie o trovách exekúcie. Aj v prejednávanej veci v zmysle tohto rozhodnutia žalovaný, ako súdny exekútor, vydaním upovedomenia o začatí exekúcie rozhodoval o právach a povinnostiach povinného ako účastníka exekučného konania na báze autoritatívnosti. Z tohto dôvodu preto mal povinný možnosť podať námietky voči uvedenému rozhodnutiu súdneho exekútora. Súdny exekútor vydaním tohto upovedomenia o začatí exekúcie vrátane rozhodnutia o predbežných trovách exekúcie vystupoval ako nositeľ zvrchovanej moci a bol oprávnený povinnému jednostranne zakladať práva a povinnosti. Najvyšší súd SR sa stotožnil preto s posúdením tohto nároku ako povinného v exekučnom konaní voči žalovanému ako súdnemu exekútorovi podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (objektívna zodpovednosť súdneho exekútora za škodu), ako i v rozhodnutí 4 Cdo 138/2008 zo dňa 25. 02. 2010. Krajský súd k tejto judikatúre uvedenej v predmetnom rozhodnutí doplnil, že súdny exekútor je v konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a o odmene exekútora účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, teda je nositeľom základných ľudských práv a slobôd. Vzhľadom k podanej žalobe zo strany žalobcu uviedol, že povinnosťou žalobcu bolo uplatnený nárok vymedziť iba skutkovo. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podradenie pod konkrétnu právnu normu bolo už úlohou súdu, bez ohľadu na to, ako titul právneho dôvodu svojho nároku žalobca špecifikoval. V prípade zodpovednosti za škodu musí predpokladať

vzniku tejto zodpovednosti preukázať poškodený (rozhodnutie NS SR 6 M Cdo 4/2011). Z tohto dôvodu, ako i z dôvodu nepredloženia exekučného spisu k tomuto konaniu uvedené rozhodnutie zrušil, tak ako už súd uviedol.

36. Súd prerušil konanie až do vydania právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o konečných trovách exekúcie. Okresný súd Bratislava II svojím rozhodnutím zo dňa 17. 09. 2015 a opravným uznesením zo dňa 30. 06. 2021 opravil uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 53Er/147/2010-203 tak, že určil trovy súdneho exekútora v sume 19.986,68 Eur. V poučení poučil žalovaného o možnosti podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uvedeného uznesenia. Súdna exekútorka podala proti opravnému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave v zmysle konania vedeného pod sp. zn. 18CoE/287/2021, ktorý dňa 28. 02. 2023 odvolanie súdnej exekútorky odmietol. Poukázal pritom, že ide o osobitné rozhodnutie upravené Exekučným poriadkom, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Na základe uvedeného mal súd teda za preukázané, že konečné rozhodnutie o trovách exekúcie, v ktorom Okresný súd Bratislava II rozhodol, je rozhodnutie zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 30. 06. 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 08. 2021.

37. Až na základe tohto rozhodnutia žalovaný vrátil žalobcovi dňa 08. 08. 2023 sumu 19.857,16 Eur. Z tohto dôvodu žalobca podaním zo dňa 17. 10. 2023 zobral žalobu v časti zaplatenia istiny späť, pričom zotrval na zostávajúcej časti žaloby týkajúcej sa úrokov z omeškania a trov súdneho konania keď požadoval, aby žalovaná zaplatila žalobcovi 5,50 % úrok z omeškania ročne z dlžnej istiny 19.582,56 Eur od 13. 06. 2013 do 08. 08. 2023. Žalovaná strana uvedený nárok namietala, pričom v konaní poukázala na to, že nanajvýš patrí žalobcovi nárok na úrok z omeškania v danej úrokovej sadzbe len z dlžnej istiny 19.523,36 Eur za obdobie od 14. 08. 2021 do 08. 08. 2023.

38. Na základe vyššie uvedeného súd v zmysle ustanovenia § 144 a § 145 ods. 2 konanie o zaplatenie istiny 19.582,56 Eur zastavil, keďže žalovaná strana uvedenú sumu uhradila, pričom i dala súhlas k zastaveniu konania. Súd však poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v zmysle právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II o námietkach proti trovám exekúcie, ktoré sa stalo právoplatné dňa 03. 02. 2012 uhradil žalovanému sumu trov exekúcie vo výške 39.510,04 Eur, ale na základe rozhodnutia tohto súdu o konečných trovách exekúcie v zmysle rozhodnutia 53Er/147/2010-203 a zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením vydaným pod sp. zn. 53Er/147/2010-287 zo dňa 30. 06. 2021, právoplatným dňa 14. 08. 2021, určil súd trovy súdneho exekútora len vo výške 19.986,68 Eur. Potom rozdiel medzi zaplatenými uhradenými trovami exekútora a výškou tých trov exekútora, ktoré určil exekučný súd v rozhodnutí o konečných trovách exekúcie, činí sumu 19.523,36 Eur, čo predstavuje sumu, ktorú bol súdny exekútor povinný po ukončení exekúcie vrátiť žalobcovi. Dňa 08. 08. 2023 žalovaný vrátil žalobcovi sumu vyššiu, až vo výške 19.857,16 Eur, pričom opätovne rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaný vrátil a mal vrátiť žalobcovi, je vo výške 333,80 Eur. Uvedenú skutočnosť súd následne zohľadňoval pri rozhodovaní súdu o príslušenstve k pohľadávke, ktorú zobral žalobca na základe späťvzatia žaloby späť, z dôvodu jej úhrady žalovaným. Predmetným rozhodnutím súdu o konečných trovách exekúcie v zmysle jeho rozhodnutia zo dňa 30. 06. 2021, právoplatným dňa 14. 08. 2021 mal súd za preukázané, že až týmto uznesením nastala dôvodnosť podania žaloby žalobcom na tunajší súd, a nie už samotným podaním žaloby na súd dňom 20. 01. 2014. Uvedené konštatoval i Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom zrušujúcom uznesení 16Co/437/2016-196 zo dňa 29. 03. 2017 v bode 15. rozhodnutia, ktorým rozsudok Okresného súdu zo dňa 18. 04. 2016 zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Súd len konštatuje, že v čase rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici konečné rozhodnutie o trovách exekúcie vydané Okresným súdom Bratislava II zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. 01. 2016 nebolo právoplatné. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť až dňom 14. 08. 2021.

39. Žalobca v žalobe doručenej na tunajší súd dňa 20. 01. 2014 nekonkretizoval právny dôvod podania predmetnej žaloby, vymedzil ho len skutkovo. V bode 20. zrušujúceho uznesenia krajského súdu vydaného pod sp. zn. 16Co/437/2016 zo dňa 29. 03. 2017 Krajský súd v Banskej Bystrici uviedol, že túto povinnosť má za úlohu súd bez ohľadu na skutočnosť, ako titul právneho dôvodu svojho nároku žalobca špecifikuje. V pôvodnom rozhodnutí tunajší súd na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka v zmysle ustanovení § 451 a nasl., pričom je v konaní potrebné určiť, či prípadne i iný subjekt nekonal pri stanovení výšky predbežných trov exekúcie ako orgán verejnej moci. V tejto súvislosti poukázal krajský súd i na príslušnú judikatúru (bod 19. zrušujúceho rozhodnutia). V čase

podania žaloby podľa § 29 Exekučného poriadku exekúciu vykoná len exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak. V danom prípade exekúciu vykonávala žalovaná pod zn. EX 28/10. Exekúcia následne bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 53Er/147/2010. Rovnako v čase podania žaloby podľa § 47 ods. 1a/ Exekučného poriadku exekútor poverený vykonaním exekúcie upovedomí povinného i oprávneného o začatí exekúcie, prípadne o spôsobe jej vykonania a o predbežných trovách exekúcie, povinného vyzve, aby uspokojil pohľadávku oprávneného alebo aby do 14 od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesol námietky podľa § 50. Žalovaný v upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 10. 03. 2010 vyčíslil predbežné trovy exekúcie na sumu 40.690,76 Eur, voči ktorému uzneseniu podal povinný námietky, ktorým Krajský súd v Bratislave v zmysle rozhodnutia zo dňa 05. 04. 2011 nevyhovel. Uznesením zo dňa 26. 07. 2011 pod sp. zn. 53Er/147/2010-109 Okresný súd Bratislava II exekúciu vedenú voči žalovanému pod sp. zn. EX 28/10 zastavil, ktoré uznesenie sa stalo právoplatné dňa 15. 08. 2011. Po právoplatnosti následne Okresný súd Bratislava II rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie, ktorým vyhovel v časti 1.180,72 Eur a námietky povinného proti trovám exekúcie v časti 39.510,04 Eur zamietol. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, na základe ktorého žalobca žalovanému vyplatil sumu 39.510,04 Eur. Uvedené rozhodnutie však nebolo konečným rozhodnutím o trovách exekúcie tak, ako to už súd vyššie popísal. Na základe popísaného skutkového stavu a vykonaného dokazovania na základe vydaných rozhodnutí v konaní 53Er/147/2010 mal súd za to, že v čase vydania upovedomenia o začatí exekúcie a oznámenia žalovaným žalobcovi, v ktorom žalovaný vyčíslil i predbežné trovy exekúcie, vystupoval ako nositeľ zvrchovanej moci a bol oprávnený povinnému, t. j. žalobcovi, jednostranne zakladať práva a povinnosti. Žalovaný má v danom prípade objektívnu zodpovednosť za škodu voči tomu, komu ju spôsobil sám alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona (§ 33 ods. 1 EP, teraz § 31 ods.1 EP/. V konaní pred tunajším súdom bolo preukázané, že žalovaný žalobcovi určil výšku predbežných trov exekúcie na sumu 40.690,76 Eur, z ktorých žalobca žalovanému uhradil sumu 39.510,04 Eur a na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II o konečných trovách súdneho exekútora vyplynulo, že okresný súd určil výšku trov súdneho exekútora len vo výške 19.986,68 Eur. Potom rozdiel medzi zaplatenými predbežnými trovami a výškou reálne vzniknutých trov súdneho exekútora považoval súd za škodu, ktorú si žalobca uplatnil v zmysle podanej žaloby, aj keď dôvodnosť tohto nároku vznikla neskôr na základe iného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II, než ktoré považoval žalobca za rozhodnutie o trovách exekútora pri podaní žaloby. Podkladom pre rozhodnutie súdu v danej veci však bolo ich vyčíslenie žalovaným v upovedomení o začatí exekúcie, kde žalovaný vyčíslil i výšku predbežných trov exekúcie, ale v nesprávnej výške. Škoda vo výške rozdielu t.j. v sume 19.523,36 Eur bola žalovaným žalobcovi uhradená pred rozhodnutím tunajšieho súdu v danej veci, z ktorého dôvodu súd konanie o zaplatenie dlžnej istiny i zastavil. Zo samotného listinného dôkazu Upovedomenie o začatí exekúcie v konaní EX 28/10 je zrejmé, že povinný po podaní návrhu na vykonanie exekúcie dňa 10. 02. 2010 uhradil priamo oprávnenému sumu 940.347,20 Eur, čo predstavuje kapitalizovaný úrok z omeškania v zmysle vykonateľného exekučného titulu - rozsudku Najvyššieho súdu SR vedeného pod č. 5 Obdo 36/2009-677 zo dňa 16. 12. 2009, pričom nedošlo k úhrade všetkých nárokov podľa tohto rozhodnutia. Po začatí exekučného konania boli zaplatené i trovy konania vo výške 141,21 Eur, pričom zvyšná výška nárokov činila len sumu 2.777,38 Eur, ktorá zostala neuhradená. Z tohto dôvodu podal povinný i námietky, o ktorých rozhodoval Okresný súd Bratislava II v zmysle rozhodnutia 53Er/147/2010-86 zo dňa 25. 05. 2010, ktorým vyhovel a krajský súd ich potvrdil svojím uznesením zo dňa 05. 04. 2011. V uvedených rozhodnutiach však nebola zohľadnená tá skutočnosť, že nebol uhradený celý dlh. Okresný súd Bratislava II potom uznesením zo dňa 26. 07. 2011 exekúciu aj napriek tomu v danej veci zastavil. V konečnom rozhodnutí však neuviedol, kto a v akej výške má povinnosť uhradiť vzniknuté trovy exekúcie a ktoré rozhodnutie bolo vydané až Okresným súdom Bratislava II zo dňa 30. 06. 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 08. 2021. Tak, ako už súd uviedol, až na základe uvedeného rozhodnutia bolo možné zistiť, či exekútor vyčíslil v upovedomení o začatí exekúcie predbežné trovy exekúcie správne, alebo vo vyššej výške, než mu prislúchali. Keďže súd aj žalobca mali teda v zmysle rozhodnutia za preukázané, že ich vyčíslil v nesprávnej výške, spôsobil tak žalobcovi škodu, za ktorú objektívne zodpovedá.

40. Súd vzhľadom na tieto skutočnosti preto mal za to, že aj napriek zaplateniu škody žalovaným žalobcovi, ktorú súd ustálil len vo výške 19.523,36 Eur, k úhrade tejto škody došlo až dňa 08. 08. 2023. Z tohto dôvodu od právoplatnosti rozhodnutia o konečných trovách exekúcie v zmysle rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 53Er/147/2010-203 zo dňa 17. 09. 2015 v spojení s opravným uznesením vydaným rovnakým súdom pod sp. zn. 53Er/147/2010-287 zo dňa 30. 06. 2021,

právoplatným dňa 14. 08. 2021, sa dostal žalovaný do omeškania s úhradou tejto škody, z ktorého dôvodu od 15. 08. 2021 považoval súd za dôvodný i nárok žalobcu na úrok z omeškania. Dôvodnosť tohto nároku považoval len za obdobie od 15. 08. 2021 do 08. 08. 2023 vo výške 5,50 % ročne z dlžnej istiny 19.523,36 Eur, ktorý nárok v kapitalizovanej výške predstavuje sumu 2.129,91 Eur. V konaní bolo preukázané, že žalovaný uhradil dňa 08. 08. 2023 nad rámec jeho povinnosti uhradiť škodu vo výške 19.523,36 Eur až sumu 19.857,16 Eur, ktorý rozdiel činí sumu 333,80 Eur. Potom túto istinu vo výške 333,80 Eur súd odráta od súdom priznaného nároku na úrok z omeškania, ktorý činí sumu 2.129,91 Eur a preto zaviazal žalovaného vo výrokovej časti tohto rozhodnutia len k úhrade úroku z omeškania vo výške 1.796,11 Eur. Nárok na úrok z omeškania podľa žaloby a jej úpravy presahujúci súdom priznaný úrok z omeškania v petite rozhodnutia súd zamietol tak, ako to vyplýva z ďalších výrokov uvedeného rozhodnutia, keďže bol uplatnený v nesprávnej výške a za dlhšie obdobie, než ktoré ustálil súd v rozhodnutí.

41. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP tak, že žalobcovi, ani intervenientovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, aj keď súd považoval nárok žalobcu na náhradu škody z titulu objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu v časti zaplattenia vo výške 19.523,36 Eur s 5,50 % úrokom z omeškania ročne z tejto istiny od 15. 08. 2021 do 08. 08. 2023 za dôvodný. Súd poukazuje, že uvedený nárok v čase podania žaloby žalobcom dňa 20. januára 2014 neexistoval, keďže žalobca podal žalobu predčasne ohľadne tohto nároku a dôvodnosť nároku vznikla v priebehu konania až po vydaní rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II o konečných trovách exekúcie zo dňa 30. 06. 2021, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 08. 2021. Do uvedeného obdobia obom stranám vznikli v konaní trovy konania, a to i žalovanému spočívajúce v trovách za zaplattené súdne poplatky za odpor a odvolanie voči pôvodnému rozhodnutiu tunajšieho súdu, ako aj trovy právneho zastúpenia. Až dňa 15. 08. 2021, t. j. po nadobudnutí rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II o konečných trovách exekúcie, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 08. 2021 nastali dôvody, pre ktoré možno považovať žalobu následne za opodstatnenú v časti tak, ako jej súd vyhovel. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný túto škodu v časti, ktorú ustálil tunajší súd v danom konaní, aj uhradil. Súd rovnako poukazuje, že žalobcovi okrem zaplattenia súdneho poplatku za podanie žaloby iné trovy nevznikli. Po zvážení všetkých týchto okolností mal súd teda za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže v čase podania žaloby na tunajší súd, t. j. v čase, kedy vynaložil náklady na zaplattenie súdneho poplatku, dôvodnosť žaloby nebola preukázaná. Intervenientovi vystupujúcemu na strane žalobcu žiadne trovy v konaní nevznikli.

42. Súd na záver len konštatuje, že výroky rozhodnutia vyplývajú súdu zo stavu v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia / § 217 ods. CSP / a v tomto smere i posudzoval námietky žalovaného ohľadne predčasne podanej žaloby.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia vo vyhotovení dvojmo, alebo ústne do zápisnice prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnej skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.